

Ankestyrelsens principafgørelse 253-09 om merudgift - børn - el-kørestol - el-kørestolsfodbold

Resume:

En ung på 17 år med spastiske lammelser i arme og ben var berettiget til at få dækket de merudgifter, der var forbundet med deltagelse i el-kørestolsfodbold.

Det måtte antages at være almindeligt for ikke-handicappede unge på samme alder og i samme livssituation at have en fritidsaktivitet. Hans mulighed for at dyrke nogen form for sport var meget begrænset på grund af den nedsatte funktionsevne.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009 - § 41

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 99 af 5. december 2006 om særlig støtte til børn og unge og deres familier - pkt. 185

Sagsfremstilling:

Kommunen meddelte afslag på ansøgning om en el-kørestol til brug i fritiden til el-kørestolsfodbold efter servicelovens § 41. Kommunen fandt, at der ikke var tale om en nødvendig merudgift ved forsørgelsen.

Selvom funktionsnedsættelsen gjorde, at ansøgeren havde begrænsede muligheder for at deltage i fritidsaktiviteter, fandt kommunen, at kørestolsfodbold ikke kunne anses som den eneste fritidsmulighed for ham.

Ansøgerens mor klagede over afgørelsen. Hun bemærkede, at da sønnens muligheder for at dyrke nogen form for sport var stærkt begrænset, var det meget betydningsfuldt for ham at gå til kørestolsfodbold.

Det sociale nævn tiltrådte kommunens afgørelse, idet el-kørestolen ikke var en nødvendig merudgift ved forsørgelsen af sønnen.

Nævnet lagde vægt på, at det fremgår af vejledning om særlig støtte til børn og unge og deres familier, at formålet med at yde tilskud til merudgifter er at kompensere familier for de udgifter, som familien ikke ville have haft, hvis barnet/den unge ikke havde haft en nedsat funktionsevne eller en kronisk/langvarig lidelse. Formålet med ydelsen er at medvirke til, at børn og unge kan forblive i familien og undgå anbringelse på institutioner, samt at familien kan leve så normalt som muligt med barnets handicap og hindre en forværring af barnets nedsatte funktionsevne/lidelse.

Nævnet lagde endvidere vægt på, at det fremgår af vejledningen, at hjælpemidler, der alene anvendes til fritid/leg, f. eks. til et barn, som ikke har andre legemuligheder, ydes efter servicelovens § 41.

Herefterlagde nævnet vægt på, at sønnen kunne lide at spille spil, Playstation og computerspil samt at tegne.

Endvidere var der ikke oplysninger om, at han på grund af sin nedsatte funktionsevne var afskåret fra at dyrke andre fritidsinteresser end el-kørestolsfodbold. Nævnet var opmærksomt på, at hans muligheder var begrænsede i forhold til børn/unge uden nedsat funktionsevne.

På denne baggrund fandt nævnet, at el-kørestolen ikke kunne anses for et nødvendigt beskæftigelsesmiddel for ham i fritiden med henblik på at sætte ham bedre i stand til at blive i hjemmet trods handicappet, eller med henblik på at hindre en forværring af hans nedsatte funktionsevne/lidelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om udstyr til sports- og fritidsaktiviteter kunne bevilges som en merudgiftsydelse.

Afgørelse:

Ansøgeren var berettiget til at få dækket de merudgifter, der var forbundet med deltagelse i el-kørestolsfodbold.

Ankestyrelsen fandt, at disse merudgifter var nødvendige merudgifter ved forsørgelse i hjemmet af barnet under 18 år, og merudgifterne fandtes at være en konsekvens af barnets nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at formålet med reglen om dækning af merudgifter ved forsørgelsen bl.a. var at medvirke til, at familien kunne leve så normalt som muligt på trods af den unges nedsatte funktionsevne eller den kroniske/langvarige lidelse.

Ankestyrelsen lagde videre vægt på, at det måtte antages at være almindeligt for ikke-handicappede børn på samme alder og i samme livssituation at have en fritidsaktivitet, samt at ansøgerens muligheder for at dyrke nogen former for sport var meget begrænsede på grund af hans nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at ansøgeren var meget interesseret i fodbold. Han fulgte med i fodbold i fjernsynet og gik til kampe mv. Det at kunne gå til kørestolsfodbold havde stor betydning for ham, og gav ham større mulighed for at leve et liv så tilsvarende som sine jævnaldrende som muligt.

Endelig lagde Ankestyrelsen vægt på, at ansøgerens fritidsaktivitet – el-kørestolsfodbold – efter det oplyste var en handicaprelateret fritidsaktivitet, der på grund af udøverens handicap krævede tilpasning af el-kørestol eller en ny el-kørestol til brug for el-kørestolsfodbold.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Kommunen skulle vurdere, hvilke merudgifter, der ville være forbundet med ansøgerens deltagelse i el-kørestolsfodbold.